

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: J. T., zast. JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem, se sídlem Kosmova 20, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2008, č. j. 22 Ca 92/2008 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008, č. j. MSK 31511/2008, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. DSČ/45194-14/07/ZKS-Lit, ze dne 13. 12. 2007, a toto rozhodnutí potvrdil. Napadeným rozhodnutím Magistrát města Ostravy zastavil řízení ve věci žádosti o vydání řidičského průkazu, neboť žalobce neodstranil podstatnou vadu žádosti, která bránila v pokračování řízení. Vada spočívala v tom, že žalobce k žádosti o vydání řidičského průkazu nepřiložil platný doklad totožnosti ve smyslu § 109 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že ke své žádosti o vydání řidičského průkazu přiložil fotografii, fotokopii dosavadního řidičského průkazu, ověřenou fotokopii rodného listu, fotokopii občanského průkazu a cestovního pasu. Tvrdil, že správní orgán mohl totožnost pro účely řízení o vydání řidičského průkazu ověřit z předloženého rodného listu, neboť totožnost prokazuje občan České republiky občanským průkazem, cestovním pasem, a nemá-li tyto doklady, rodným listem. Tuto skutečnost vyvozoval z ustanovení zákona č. 238/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že k vydání občanského průkazu (prvního eventuálně ztraceného) se předkládá rodný list, ze kterého je ověřena totožnost žadatele. Totožnost lze tedy ověřit i rodným listem. Žalobce proto pokládal své podání za vyhovující podmínkám zákona o silničním provozu, neboť jím prokázal svoji totožnost, přiložil fotokopii (zřejmě míněno dokladů totožnosti, pozn. soudu) a řidičský průkaz. Magistrát města Ostravy tak mohl ověřit údaje uvedené v žádosti a řízení o vydání řidičského průkazu ukončit vydáním nového řidičského průkazu. Žalovaný odvolací orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a nedbal, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem, jak je mu uloženo ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. V rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný rovněž neshledal pochybení prvoinstančního správního orgánu při řízení, který podle ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu mohl získat potřebné údaje o totožnosti žalobce z úřední evidence, kterou tento orgán sám vede (občanské průkazy), ač o to byl žalobcem písemně požádán. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Krajský soud v Ostravě napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 9. 2008, č. j. 22 Ca 92/2008 – 21, žalobu zamítl. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že mezi účastníky bylo spornou otázkou, zda pro vydání nového řidičského průkazu musí být totožnost žadatele nutně ověřena z platného občanského průkazu, eventuálně cestovního pasu, zda tyto doklady nemohou být nahrazeny rodným listem žadatele a zda k ověření totožnosti nepostačují jiná nepochybná zjištění správního orgánu o žadatelově totožnosti. Soud konstatoval, že zákon o silničním provozu nestanoví jako podmínku vydání řidičského průkazu „ověření totožnosti žadatele“, ale striktně v ustanovení § 109 odst. 8 písm. a) trvá na předložení „platného dokladu totožnosti“. Žadateli o vydání řidičského průkazu je tedy zmíněným zákonem uložena povinnost předložit platný doklad totožnosti. Jedná se o ustanovení zvláštní vůči obecným pravidlům správního řízení, na které odkazoval žalobce (§ 2, § 3, § 6, správního řádu). Při existenci tohoto zvláštního výslovného ustanovení § 109 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu soud konstatoval, že v řízení o vydání řidičského průkazu nelze předložení platného dokladu totožnosti nijak nahradit. Tato podmínka je obligatorní a pro úspěšnost žádosti o vydání řidičského průkazu je vyloučeno nahradit tuto podmínku jiným způsobem ověření žadatelovy totožnosti. Ustanovení § 2 písm. gg) zákona o silničním provozu opět zvláštním způsobem stanoví, že pro vydání řidičského průkazu nepostačuje předložit jakýkoli doklad, z něhož by byla obecně totožnost žadatele zjištělná (např. i dosavadní řidičský průkaz), ale pouze doklad, který zvláštní právní předpis určuje jako ten, kterým se prokazuje totožnost. Pojem totožnost je v právním řádu České republiky opakovaně používán i definován (např. § 36 odst. 4 správního řádu). Totožnost je definována jako jméno a příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě bydliště mimo území České republiky a podoba (eventuálně může být připojen i

další údaj umožňující jednoznačnou identifikaci osoby – údaje o viditelných následcích zranění, tetování apod.). Jakkoli není poznámka pod čarou připojená k § 2 písm. gg) uvedeného zákona obecně závazná, obsahuje vyčerpávající odkaz na skutečně jediné tři právní předpisy, které určují některý z dokladů jako ten, kterým se prokazují skutečnosti zahrnované pod pojem „totožnost“. Soud uvedl, že mimo občanského průkazu a cestovního pasu neurčuje žádný právní předpis (zákon o pobytu cizinců v tomto případě u žalobce nepřicházel do úvahy) jiný doklad, kterým se prokazují skutečnosti zahrnované pod pojem „totožnost“, a to ani rodný list. Rodný list navíc ani svým obsahem neumožňuje ověřit celou totožnost osoby v něm uvedené, neboť neobsahuje údaje o podobě (eventuálně o dalších údajích umožňující identifikaci osoby). Pokud žalobce k dostatečnosti předložení rodného listu odkazoval na zákon o silničním provozu s ohledem na postup při vydávání prvního, či ztraceného občanského průkazu, tj. zřejmě na § 5 odst. 1 a § 6 odst. 2 zákona o občanských průkazech, soud uvedl, že těmito ustanoveními je řešen postup pro případ, že osoba doklad, kterým se podle zákonů České republiky prokazuje totožnost, nemá a ani mít nemůže, a proto není ani možno po ní předložení takového dokladu požadovat. Text žádného z těchto ustanovení však neurčuje rodný list jako doklad, kterým by se prokazovala totožnost. U žalobce se nejednalo ani o případ, který by bylo možno k situacím předvídaným § 5 odst. 1 a § 6 odst. 2 zákona o občanských průkazech přirovnat. Žalobce totiž jednak je občanem České republiky starším 15 let a jednak občanský průkaz neztratil (ani mu nebyl odcizen). Pokud správní orgán neměl při sepisování záznamu dne 30. 11. 2007 o žalobcově totožnosti pochybnosti a záznam s ním sepsal, postupoval v intencích správního řádu (právě podle žalobcem odkazovaných ustanovení), který pro sepsání záznamu či protokolu nepožaduje [na rozdíl od § 109 odst. 8 písm. a) ve spojení s § 2 písm. gg) zákona o silničním provozu] výslovně „předložení dokladu, kterým občan České republiky nebo cizinec prokazuje svoji totožnost podle zvláštního právního předpisu“, proto při sepsání záznamu či protokolu lze zjistit totožnost osoby i jinak. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Uvedl, že podáním u Magistrátu města Ostravy vyhověl ustanovením zákona o silničním provozu, neboť prokázal svoji totožnost, přiložil k žádosti fotografii, ověřenou kopií rodného listu (obsahující rodné číslo), fotokopii posledního a platnosti pozbytého občanského průkazu a předložil (v té době platný) řidičský průkaz. V souladu s ustanoveními zákona o silničním provozu se k žádosti o vydání řidičského průkazu přikládá platný doklad totožnosti za účelem ověření údajů žadatele, a to jména a příjmení, adresy trvalého pobytu a data a místa narození a rodného čísla, tedy údajů, které je žadatel povinen uvést ve své žádosti. Vydává-li se řidičský průkaz žadateli v případě, kdy je řidičský průkaz neplatný podle ustanovení § 118 zákona o silničním provozu [§ 109 odst. 2 písm. d) zákona], pak lze údaje uvedené v žádosti ověřit platným dokladem totožnosti, což však nebyl případ stěžovatele. Stěžovatel žádal o vydání řidičského průkazu z důvodu končící platnosti jeho dosavadního řidičského průkazu. Stávající řidičský průkaz byl v době podání žádosti stále platný. Za této situace mohl správní orgán ověřit údaje uvedené v žádosti z listin, které stěžovatel předložil, tj. úředně ověřené fotokopie rodného listu, obsahující rodné číslo žadatele, a platného řidičského průkazu, který je podle ustanovení § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu veřejnou listinou, prokazující mimo jiné jméno

a příjmení, rodné číslo a podobu jeho držitele. Správní orgán jednal se stěžovatelem jako s účastníkem řízení, a tedy musel zjistit údaje, které stěžovatele identifikovaly. Správnímu orgánu byla rovněž podrobně známa situace stěžovatele, neboť v důsledku sporné koncovky jeho rodného čísla probíhala u správního orgánu řízení o vydání občanského průkazu a cestovního pasu. Tyto skutečnosti byly známy i soudu z jiných správních žalob, které stěžovatel u tohoto soudu podal. Soud dospěl podle názoru stěžovatele k chybnému závěru, že zákon o silničním provozu nestanoví jako podmínku pro vydání řidičského průkazu ověření totožnosti žadatele, ale striktně trvá v ustanovení § 109 odst. 8 písm. a) na předložení platného dokladu totožnosti žadatele. Z textu zákona soud dovodil, že se musí jednat buď o občanský průkaz, nebo cestovní doklad. Stěžovatel v této souvislosti konstatoval, že poznámka pod čarou nemá normativní význam a není součástí právního předpisu. Stěžovatel dále namítal, že při formulaci svého právního názoru soud opomněl vzít v potaz ustanovení § 109 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu, které stanoví, že podle dokladu totožnosti se ověří údaje uvedené v žádosti ve smyslu § 109 odst. 7 písm. a) až c) uvedeného zákona. Jinými slovy řečeno, správní orgán ověří totožnost žadatele. Stěžovatel proto nesouhlasil s názorem soudu, že podmínkou pro vydání řidičského průkazu není ověření totožnosti žadatele, ale předložení platného dokladu totožnosti žadatele. Jestliže byla správnímu orgánu známa totožnost žadatele, měl soud zvažovat, zda dotčená ustanovení zákona nelze vyložit ústavně konformním způsobem, jak nastiňoval stěžovatel ve svém odvolání i v žalobě. Tedy, zda údaje uvedené v žádosti podle ustanovení § 109 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu nelze ověřit i jinak, než platným dokladem totožnosti. V opačném případě měl soud postupovat podle ustanovení čl. 95 odst. 2 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů. S touto otázkou se podle stěžovatele soud nevypořádal. Uvedl, že s ohledem na ústavní princip, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (ustanovení čl. 2, odst. 3 Ústavy České republiky), respektive ji lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem způsobem, který zákon stanoví (ustanovení čl. 2 odst. 2 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů), pak správní orgán porušil tento princip a soud neposkytl stěžovateli ochranu v souladu s ustanovením čl. 90 Ústavy České republiky. Formální aplikací uvedených ustanovení zákona a potvrzením tohoto postupu správních orgánů soudem, došlo k zásahu do základních práv a svobod stěžovatele (např. práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost – čl. 26 Listiny základních práv a svobod). Rozhodnutí soudu je nezákonné, neboť soud nesprávně posoudil právní otázku. Řízení bylo zatíženo vadou, neboť skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech. Rozhodnutí soudu je současně i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Podáním, které bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno dne 6. 10. 2008, stěžovatel doplnil kasační stížnost. Uvedl, že podává kasační stížnost proti rozsudku soudu z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d). Namítal, že soud svým výrokem porušil § 1, § 2 a § 3 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, stejně jako Ústavu České republiky a mezinárodní smlouvy. Domníval se, že přístup soudu byl od počátku rozporný, když soud odmítl stěžovatelem předložené doklady s tím, že je soudu stěžovatel znám, a není tudíž nutné, aby předkládal osobní

doklady. Tímto postupem soud potvrdil řádné prokázání identity stěžovatele, a to i bez doložení jakéhokoliv osobního dokladu. Uvedl, že bylo u jednání soudu prokázáno, že v době podání žádosti o vydání nového řidičského průkazu byl v platnosti i jeho řidičský průkaz starý. K tomuto, v dané době stále platnému dokladu, doložil úředně ověřený rodný list s uvedenou koncovkou rodného čísla ve tvaru /229. Na podkladě těchto dokumentů správní orgán stěžovateli sdělil, že jej identifikuje. Byla tedy řádně ověřena jeho identita a správní orgán mu měl řidičský průkaz vydat. Stěžovatel tvrdil, že za doklad totožnosti lze podle zákona o silničním provozu považovat řidičský průkaz, neboť ten je podle § 103 tohoto zákona veřejnou listinou, kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení, rodné číslo a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona. Vzhledem k tomu, že se zákon nevyjadřuje k období vydání této veřejné listiny, měl podle stěžovatele Magistrát města Ostravy akceptovat tento doklad spolu s rodným listem stěžovatele, a podle uvedených údajů vydat řidičský průkaz, neboť tyto doklady plně prokazovaly údaje uvedené v § 109 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu. S odkazem na § 13 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, stěžovatel uvedl, že prokázání totožnosti znamená prokázání jména a příjmení, data narození a trvalého, případně přechodného pobytu. Na dostatečnost předložených osobních dokladů stěžovatel dále poukazoval s odkazy na ustanovení občanského soudního řádu a zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů. Stěžovatel uvedl, že podstatou podání žaloby bylo domoci se nápravy neodůvodněné změny jeho rodného čísla. Tuto změnu rodného čísla provedla „na podkladě právně nepodložených listin“ Česká správa sociálního zabezpečení v Praze. Tato změna byla „právně nepodložená“, neboť Česká správa sociálního zabezpečení neměla zákonem svěřeno zasahovat do registru evidence obyvatel. Touto změnou rodného čísla bylo stěžovateli zasaženo do jeho „identity“. Proti tomuto postupu podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který část žalobního podání vyloučil k samostatnému řízení u Městského soudu v Praze. Tento soud rozhodl, že na podkladě dokladů zaslaných stěžovateli Českou správou sociálního zabezpečení nemohlo dojít ke změně jeho rodného čísla. Krajský soud v Ostravě žalobu odmítl. Stěžovatel uvedl, že usnesením Městského soudu v Praze byl „spor de facto vyřešen, a tudíž bylo povinností soudkyně (Krajského soudu v Ostravě, pozn. soudu) odmítnout právně nepodložený postup správních orgánů Magistrátu města Ostravy“. Vzhledem k duplicitě rodných čísel, na základě které stěžovatel a pan Z. sdílí stejná rodná čísla, měl Krajský soud v Ostravě postupovat podle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů, a věc podle § 8a odst. 2 tohoto zákona odkázat k rozhodnutí Ministerstvu vnitra. Krajský soud v Ostravě nebyl oprávněn rozhodovat, komu a které rodné číslo přísluší. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že u Nejvyššího správního soudu je vedeno další řízení týkající se sporu se správním orgánem ohledně vydání cestovního pasu a vyzval tento soud ke spojení obou věcí do jednoho řízení, případně požadoval, aby se v této věci Nejvyšší správní soud usnesl na zásadním usnesení ve smyslu § 12 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel dále upozornil na protiprávní postup Magistrátu města Ostravy a Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, které nepostupovaly ohledně duplicity rodných čísel způsobem předvídaným zákonem o evidenci obyvatel. Stěžovatel uvedl, že „česká justice nemá jinou možnost než se k této problematice zfalšování registrů a archivů včas postavit čestně s povinností nezávislosti a respektu zákonů ČR i vyššímu mezinárodnímu právu, kterým je ČR vázána.“

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatel dovolával důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti. Dne 19. 9. 2007 podal stěžovatel u Magistrátu města Ostravy žádost o vydání řidičského průkazu, ve které uvedl rodné číslo . Ke své žádosti přiložil úředně ověřený opis svého rodného listu s na rubu vyznačeným rodným číslem X, fotokopii cestovního pasu č. X a občanského průkazu č. X, oba rovněž s rodným číslem X, a úředně ověřenou kopii řidičského průkazu č. X. K této žádosti připojil dopis, v němž žádal o vydání řidičského průkazu a upozorňoval na domnělou protiprávnost dosavadního postupu Magistrátu města Ostravy a Krajského soudu v Ostravě. Elektronickou poštou stěžovatel současně zaslal Magistrátu města Ostravy dokument nazvaný „právní výklad pro Ing. Bc. M. D.“.

Přípisem ze dne 25. 9. 2007, zn. DSC/45194/2007/KH, sdělil stěžovateli Magistrát města Ostravy, že nebylo možné vyhovět jeho žádosti o vydání nového řidičského průkazu, neboť kopie dokladů, které stěžovatel přiložil k žádosti, neodpovídají požadavkům uvedeným v ustanovení § 109 odst. 8 zákona o silničním provozu, neboť stěžovatel nepředložil platný doklad totožnosti. Vzhledem k tomu, že u stěžovatele nebylo

soudem dosud pravomocně rozhodnuto o podobě jeho rodného čísla, které je povinnou součástí údajů uvedených v řidičském průkazu, nemohlo být žádosti vyhověno.

Sdělením ze dne 21. 11. 2007 vyzval právní zástupce stěžovatele Magistrát města Ostravy k vydání rozhodnutí, ohledně žádosti stěžovatele o vydání řidičského průkazu s tím, že tato věc nemůže být vyřešena pouhým přípisem, nýbrž je nutné vydat rozhodnutí ve věci.

Usnesením ze dne 28. 11. 2007, č. j. DSČ/45194/ZKS-Lit, Magistrát města Ostravy řízení ve věci vydání řidičského průkazu přerušil a vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení odstranil nedostatek své žádosti, spočívající v nepředložení platného dokladu totožnosti. Správní orgán stěžovatele současně poučil, že řízení o jeho žádosti zastaví, nebude-li ve stanovené lhůtě nedostatek žádosti odstraněn v souladu s ustanovením § 109 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. V odůvodnění správní orgán uvedl, že stěžovatel nesplnil zákonné podmínky pro vydání řidičského průkazu, neboť ke své žádosti nepřiložil platný doklad totožnosti a řidičský průkaz.

Dne 30. 11. 2007 se stěžovatel dostavil na Magistrát města Ostravy, kde podal ústní připomínku k vydanému usnesení. Předložil ke kontrole svůj stávající řidičský průkaz č. X. Uvedl, že ke své žádosti není schopen doložit jiné doklady, než ty, které již k žádosti doložil, neboť při podání žádosti o vydání nového občanského průkazu v roce 2003 došlo ze strany Magistrátu města Ostravy k několika porušením zákona, na podkladě kterých je nyní nucen žít bez veškerých osobních dokladů, neboť mu Magistrát města Ostravy odmítl jejich vydání. K vyjádření předložil přílohy, ve kterých podrobně uvedl, v jakém smyslu došlo ze strany Magistrátu města Ostravy k porušením zákona. Tímto způsobem zdůvodnil, proč není schopen splnit zákonnou podmínku pro vydání nového řidičského průkazu.

Dne 5. 12. 2007 podal stěžovatel „doplnění ústního podání ze dne 30. 11. 2007“. Uvedl, že předložil a odevzdal řádně veškeré osobní doklady a rodný list, které osvědčují jeho identitu a řádně přidělený tvar rodného čísla s koncovkou /229. Tyto doklady považoval za řádný a zákonný důkaz v daném správním řízení v souladu s § 52 a § 53 odst. 3 správního řádu. Současně navrhl přibrat jako účastníka řízení Magistrát města Ostravy odbor občanských průkazů.

Usnesením ze dne 13. 12. 2007, č. j. DSČ/45194-14/07/ZKS-Lit, Magistrát města Ostravy zastavil řízení ve věci žádosti o vydání řidičského průkazu, neboť stěžovatel ve stanovené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily v pokračování v řízení. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že stěžovatel si byl vědom skutečnosti, že požadovaný doklad totožnosti ke své žádosti o vydání řidičského průkazu nepřiložil, a to ani dodatečně lhůtě stanovené správním orgánem. Nedostatky žádosti odstranil jen zčásti tím, že ve lhůtě předložil správnímu orgánu svůj řidičský průkaz. Nedoložil však platný doklad totožnosti v souladu s § 109 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve stanovené lhůtě nedostatky neodstranil, správní orgán řízení o žádosti stěžovatele v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. V souvislosti s argumentem stěžovatele, že nemůže doložit uvedené údaje, neboť mu nebyl vydán občanský průkaz, správní orgán uvedl, že podle jeho

šetření si stěžovatel odmítá převzít občanský průkaz, protože nesouhlasí s přidělenou koncovkou rodného čísla. Nicméně k posouzení této otázky není tento správní orgán příslušný. Ve věci návrhu na přibrání dalšího účastníka - „Magistrát města Ostravy odbor občanských průkazů“ - správní orgán uvedl, že nepovažuje oddělení evidence obyvatel a občanských průkazů, odboru vnitřních věcí Magistrátu města Ostravy za účastníka řízení. Správní orgán dále uvedl, že při svém rozhodování vzal v úvahu i skutečnost, že tímto rozhodnutím o zastavení řízení není stěžovateli upíráno právo požádat o vydání řidičského průkazu opětovně.

Dne 20. 12. 2007 se proti tomuto usnesení stěžovatel odvolal. Namítal, že správní orgán při vydání usnesení o zastavení řízení nerespektoval správní řád, neboť vydal své rozhodnutí v poslední den lhůty pro podání odvolání proti usnesení o přerušení řízení. Uvedl, že v usnesení o přerušení řízení ze dne 28. 11. 2007 byl vyzván, aby předložil platný doklad totožnosti, na což reagoval svým podáním ze dne 5. 12. 2007, v němž popsal důvody, pro které není schopen tento doklad doložit. Tvrdil, že mu bylo řádně přiděleno rodné číslo s koncovkou /229, což dokládal veřejnými listinami, mj. i rodným listem, který rozporuje údaje v ISEO (informační systém evidence obyvatel) i v registru řidičů. Stěžovatel uvedl, že za situace, kdy nebylo vydáno žádné rozhodnutí o změně jeho původního rodného čísla, odmítá převzít občanský průkaz, v němž je uvedena jiná koncovka rodného čísla, neboť tento doklad obsahuje neplatný údaj. Jestliže je obecní úřad obce s rozšířenou působností (Magistrát města Ostravy) zpracovatelem údajů uvedených v informačním systému pro ministerstvo (ministerstvo vnitra, pozn. soudu), je povinen zpracovávat, vést a poskytovat z tohoto informačního systému pravdivé údaje. V případě zjištění nesouladu je na obci s rozšířenou působností sjednat nápravu. Odpovědnosti za sjednání nápravy se nelze zbavit poukazem, že určitá oblast nepatří do pravomoci jednoho odboru, ale patří do pravomoci odboru jiného, neboť žádné vnitřní organizační členění nemůže být na újmu účastníka řízení. Magistrát města Ostravy je jedním celkem a vnitřní organizační struktura je pro účastníka řízení zcela nerozhodná. Jestliže tedy magistrát rozhodl o tom, že jako další účastník řízení nebude vystupovat odbor občanských průkazů Magistrátu města Ostravy, měl si rozhodující orgán sám u sebe sjednat nápravu. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhl stěžovatel napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení, a dále navrhl, aby rozhodující orgán vydal stěžovateli i platný občanský průkaz.

Dne 27. 12. 2007 podal stěžovatel doplnění odvolání. Uvedl, že byl dosud veden u Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě pod rodným číslem s koncovkou /229 s tím, že ze strany orgánů uvedených v § 7 písm. c) vyhlášky č. 55/1976, o rodném čísle, nebyl do doby platnosti vyhlášky v souladu se změnou tvaru rodného čísla jakkoliv kontaktován. Pod uvedenou koncovkou nadále platí pojištění, daně i další odvody. Konstatoval, že v registru bylo jeho rodné číslo protiprávně změněno, přičemž by zde mělo být uvedeno, kdo tuto změnu provedl. Ohledně vydání řidičského průkazu tvrdil, že podle § 92 odst. 1 zákona o silničním provozu vydává řidičský průkaz obecní úřad s rozšířenou působností. Rozhodnutí proto přísluší Magistrátu města Ostravy a nikoli odboru danému vnitřním členěním magistrátu. Za zfalšování vedených údajů je magistrát zodpovědný jako celek a nemůže si případ stěžovatel předávat „jako horký brambor“ v rámci odborů.

Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008, č. j. MSK 31511/2008, sp. zn. DSH/1449/2008/Ros, žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil napadené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 13. 12. 2007, č. j. DSČ/45194-14/07/ZKS-Lit. V odůvodnění se žalovaný vyjádřil k námitkám stěžovatele uvedeným v odvolání. Ohledně námítky, že správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o zastavení řízení dne 13. 12. 2007, tedy v poslední den lhůty k podání odvolání proti usnesení o přerušení řízení, žalovaný uvedl, že tento postup není pochybením správního orgánu. Konstatoval, že desetidenní lhůtu, kterou správní orgán stanovil k odstranění vad podané žádosti, nelze zaměňovat s patnáctidenní lhůtou k podání odvolání. Vzhledem k tomu, že podané odvolání nemá odkladný účinek, měl stěžovatel povinnost odstranit nedostatek žádosti ve stanovené desetidenní lhůtě od doručení usnesení. Po marném uplynutí této lhůty byl správní orgán povinen správní řízení zastavit, bez ohledu na to, že dosud běžela lhůta k podání odvolání proti usnesení o přerušení řízení. Usnesení správního orgánu o zastavení řízení netrpí formální vadou a tato námitka stěžovatele není důvodná. V souvislosti se žádostí stěžovatele o rozšíření okruhu účastníků o Magistrát města Ostravy, žalovaný konstatoval, že okruh účastníků vymezený správním řádem nepřipouští, aby byl správní orgán účastníkem řízení, neboť rozhoduje-li ve správním řízení, nemůže být současně jeho účastníkem. Žalovaný dále souhlasil s tvrzením stěžovatele, že existuje jen jeden Magistrát města Ostravy, tedy obec s rozšířenou působností jako celek, a jeho vnitřní organizační struktura je pro účastníka řízení zcela nerozhodná. Souhlasil rovněž s tím, že je povinností obce s rozšířenou působností napravit nesoulad údajů v informačním systému. Zdůraznil však, že je nutné rozlišovat, jaké konkrétní správní řízení je správním orgánem vedeno. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení, jehož předmětem byla žádost o vydání řidičského průkazu. Správní orgán se proto „držel“ předmětu řízení a řídil se zákonnými ustanoveními, která upravují procesní postup správního orgánu v tomto správním řízení. Žalovaný postupoval v souladu s výše uvedeným a v rámci přezkumného řízení se zabýval pouze otázkou náležitosti napadeného rozhodnutí a procesním postupem prvoinstančního správního orgánu, který tomuto rozhodnutí předcházel. Nezabýval se námitkami postupu správních orgánů při změně rodného čísla, či při vystavení občanského průkazu, neboť je ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí posoudil jako právně irelevantní. Žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nekonkrétní námitkou podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., přičemž nezjistil, že by ve věci rozhodoval vyloučený soudce, soud nebyl nesprávně obsazen, nechyběly podmínky řízení, ani nebylo rozhodnuto v neprospěch stěžovatele v důsledku trestného činu soudce. Výtky stěžovatele předsedkyni senátu krajského soudu pramení z rozdílnosti právních názorů na věc; skutečnost, že se předsedkyně senátu neztotožnila s tvrzeními stěžovatele, přitom nezakládá její podjatost.

Podle § 109 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu, se vydá řidičský průkaz držiteli řidičského oprávnění, kterému končí platnost řidičského průkazu nebo jehož řidičský průkaz je neplatný podle § 118.

Podle § 109 odst. 8 písm. a) citovaného zákona, musí být k žádosti o vydání řidičského průkazu podle odstavců 6 a 7 přiložen platný doklad totožnosti žadatele.

Podle § 109 odst. 6 uvedeného zákona, je podkladem pro vydání řidičského průkazu pro držitele řidičského oprávnění podle odstavce 2 písm. d), e), f) a g) žádost o vydání řidičského průkazu.

Podle ustanovení § 109 odst. 9 písm. a) citovaného zákona, příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně ověří podle dokladu totožnosti údaje podle odstavce 7 písm. a) až c) a doklad totožnosti vrátí žadateli.

Podle § 109 odst. 7 zákona o silničním provozu, musí být v žádosti uvedeno a) jméno a příjmení žadatele, b) adresa trvalého nebo přechodného pobytu žadatele na území České republiky, c) datum a místo narození a rodné číslo žadatele.

Stěžovatel ke své žádosti o vydání řidičského průkazu připojil úředně ověřený opis svého rodného listu s rodným číslem X vyznačeným na rubu, fotokopii cestovního pasu č. X a občanského průkazu č. X, oba rovněž s rodným číslem X a úředně ověřenou kopii řidičského průkazu č. X. Trval na tom, že tyto údaje jsou dostatečnými podklady pro vydání řidičského průkazu podle zákona o silničním provozu, přičemž odkazoval na § 109 odst. 9 písm. a), podle kterého správní orgán ověří podle dokladu totožnosti údaje uvedené v odstavci 7 písm. a) až c), tedy jméno a příjmení žadatele, a adresu trvalého nebo přechodného pobytu na území České republiky. Tyto údaje byly podle tvrzení stěžovatele ověřitelné i z dokladů, které správnímu orgánu předložil. Správní orgány tedy měly stěžovateli na základě uvedených dokladů vydat řidičský průkaz.

Krajský soud v Ostravě se ztotožnil s názorem žalovaného a neshledal stěžovatelem předložené doklady dostatečné pro vydání řidičského průkazu. Soud s poukazem na § 109 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu konstatoval, že zákon o silničním provozu požaduje po žadateli o vydání řidičského průkazu předložení platného dokladu totožnosti.

Spornou otázkou v dané věci bylo, zda zákon o silničním provozu striktně trvá na přiložení platného dokladu totožnosti k žádosti o vydání řidičského průkazu, či umožňuje i jiný způsob doložení totožnosti žadatele. Druhou související otázkou pak bylo vymezení pojmu doklad totožnosti ve smyslu zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud sdílí právní názor vyslovený Krajským soudem v Ostravě.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s interpretací § 109 zákona o silničním provozu, kterou stěžovatel uvedl v kasační stížnosti. Stěžovatel tvrdil, že podle § 109 odst. 9 písm. a) správní orgán ověří podle dokladu totožnosti údaje uvedené v odstavci 7 písm. a) až c), tedy jméno a příjmení žadatele, a adresu trvalého nebo přechodného pobytu, a není proto nutné striktně trvat na předložení platného dokladu totožnosti, nýbrž postačí zjištění uvedených údajů. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 109 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu musí žadatel k žádosti o vydání řidičského průkazu podle odstavců 6 a 7 přiložit platný doklad totožnosti. Ustanovení § 109 odst. 6 uvedeného zákona konkretizuje pojem žadatel a uvádí, že se jedná o držitele řidičského oprávnění

podle odstavce 2 písm. d), e), f) a g) tohoto ustanovení. Do této kategorie žadatelů náležel i stěžovatel, který byl žadatelem o vydání řidičského průkazu podle § 109 odst. 2 písm. d), neboť byl držitelem řidičského oprávnění, kterému končí platnost řidičského průkazu. Ustanovení § 109 uvedeného zákona zřetelně spojuje postavení žadatele, kterému končí platnost řidičského průkazu ve smyslu ustanovení § 109 odst. 2 písm. d) zákona, s podmínkou přiložení platného dokladu totožnosti uvedenou v § 109 odst. 8 písm. a) tohoto zákona. Zákon o silničním provozu podmiňuje vydání řidičského průkazu přiložením platného dokladu totožnosti.

Argumentoval-li stěžovatel tím, že podle zákona o silničním provozu předkládá žadatel doklad totožnosti jen v případě, že se jedná o žadatele, jehož řidičský průkaz byl neplatný, pak takovému výkladu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť v § 109 odst. 2 písm. d) zákona jsou na roveň postaveni žadatelé, kteří mají neplatný řidičský průkaz, a ti, jimž platnost řidičského průkazu končí. Pro obě kategorie žadatelů stejně jako pro další žadatele uvedené v § 109 odst. 2 písm. d), e), f) a g) uvedeného zákona platí podmínka přiložení platného dokladu totožnosti k žádosti.

Druhou spornou otázkou obsahově navazující na předchozí je výklad pojmu doklad totožnosti užitý v zákoně o silničním provozu. Stěžovatel k této otázce podal obsáhlou argumentaci, v níž tvrdil, že pojem doklad totožnosti nelze vykládat ve zužujícím smyslu, způsobem, jakým učinil krajský soud a správní orgány. Tvrdil, že za doklad totožnosti lze podle zákona o silničním provozu považovat i řidičský průkaz, který spolu s rodným listem plně prokazuje jeho totožnost, a je proto dostatečným dokladem ve smyslu § 109 odst. 9 písm. a) zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud s touto interpretací zákonných ustanovení nesouhlasí. Ustanovení § 109 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu ve spojení s odst. 7 písm. a), b) a c) tohoto ustanovení požadují přiložení platného dokladu totožnosti k žádosti o řidičský průkaz, podle něhož jsou ověřitelné jméno a příjmení žadatele, adresa trvalého nebo přechodného pobytu žadatele na území České republiky a datum a místo narození a rodné číslo žadatele. Jediným dokladem totožnosti obsahujícím veškeré tyto údaje, tedy mimo jiné i údaj o trvalém pobytu spolu rodným číslem, je v případě občana České republiky občanský průkaz (zákon č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů). Z žádného jiného dokladu nelze veškeré tyto informace zjistit. Rodný list, řidičský průkaz, ani cestovní pas všechny uvedené údaje neobsahují. Z dokumentů předložených stěžovatelem nebylo možné zjistit veškeré údaje požadované ustanovením § 109 odst. 7 zákona o silničním provozu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že požadavky upravené v ustanovení § 109 zákona o silničním provozu vyžadují po žadateli, který je občanem České republiky, jemuž končí platnost řidičského průkazu, předložení platného občanského průkazu. Jiné veřejné listiny nesplňují beze zbytku veškeré náležitosti požadované tímto ustanovením a nejsou dokladem totožnosti, kterým by žadatel o vydání řidičského průkazu prokázal údaje požadované zákonem o silničním provozu.

V souvislosti s námitkou stěžovatele, že řidičský průkaz spolu s rodným listem obsahujícím i rodné číslo splňovaly náležitosti § 109 odst. 7 zákona o silničním provozu, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 21. 1. 2009, č. j. 4 As 4/2008 - 95, ve kterém zdejší soud konstatoval, že *výlučná informační hodnota údajů obsažených v registru*

rodných čísel (§ 13b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel) znamená, že tyto údaje mají ze zákona přednost před údaji pocházejícími z jiných zdrojů, včetně veřejných listin. S odkazem na citovaný rozsudek, kterým byla zamítnuta kasační stížnost téhož stěžovatele v řízení týkajícím se vystavení jeho cestovního pasu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že je mu z předchozí rozhodovací praxe i z nyní posuzované kasační stížnosti známo, že v době podání žádosti o vydání řidičského průkazu existoval rozpor mezi rodným číslem, které měl stěžovatel zapsáno v rodném listu, a rodný číslem evidovaným v registru rodných čísel. Za této situace, a v souladu s výše citovaným právním názorem, Nejvyšší správní soud konstatuje, že rodný list stěžovatele obsahující koncovku rodného čísla v podobě /229 neobsahoval platný údaj o rodném čísle, a nemohl tedy být správním orgánem přijat jako platný doklad totožnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že řidičský průkaz, který stěžovatel předložil k prokázání své totožnosti, údaj o rodném čísle neobsahuje, nebylo možné tento doklad považovat za doklad totožnosti ve smyslu požadavků zákona o silničním provozu. Ostatní dokumenty předložené stěžovatelem, tj. fotokopie neplatného občanského průkazu a cestovního pasu, nelze považovat za veřejné listiny, jimiž je možné prokazovat totožnost. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nevyhověl požadavkům zákona o silničním provozu stanoveným pro vydání řidičského průkazu, neboť nepředložil platný doklad totožnosti.

V souvislosti s požadavkem stěžovatele na spojení projednávané věci s řízením o kasační stížnosti, vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 4 As 4/2008, Nejvyšší správní soud uvádí, že ke spojení obou věcí do jednoho řízení nebyly splněny podmínky ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. Zmíněné ustanovení uvádí, že samostatné žaloby (kasační stížnosti) směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání. Ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 4/2008 byla předmětem správního řízení, pravomocně ukončeného rozhodnutím krajského úřadu, jež stěžovatel napadl žalobou u Krajského soudu v Ostravě, žádost stěžovatele o vydání cestovního pasu, zatímco v této věci byla předmětem správního řízení žádost o vydání řidičského průkazu. Je sice pravdou, že podstata obou projednávaných věcí tkví v rodném čísle stěžovatele, resp. v tom, že stěžovateli byla v roce 1967 do rodného listu zapsána jiná koncovka rodného čísla než ta, pod kterou je veden v informačním systému evidence obyvatel, nicméně tato skutečnost bez dalšího neznamena, že obě posuzované věci měly být spojeny do jednoho řízení.

V posuzované věci rovněž platí právní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2009, č. j. 4 As 4/2008 – 95, že o změně rodného čísla, což stěžovatel požadoval, nemohly správní orgány rozhodující o vydání osobních dokladů rozhodnout; v tomto ohledu nebyly pasivně legitimovány. Stěžovatel by však s tímto požadavkem nemohl uspět ani u kompetentního orgánu, neboť nemůže mít shodné rodné číslo s jiným občanem České republiky. V dané situaci je právo stěžovatele slabší, protože jemu bylo toto rodné číslo do rodného listu zapsáno omylem. Odmítá-li stěžovatel převzít občanský průkaz, který mu byl vydán dne 10. 9. 2003, obsahující koncovku rodného čísla „225“ (viz rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 14. 11. 2005, č. j. 28952/2005/VV/Böh/0002-OCD/47/05), vystavuje se mimo jiné nebezpečí v tom směru, že mu nebudou vydány ani jiné osobní doklady, u nichž je třeba, aby se prokázal právě platným občanským průkazem, jak tomu bylo v posuzované věci.

K požadavku stěžovatele na přijetí zásadního usnesení, uvádí Nejvyšší správní soud, že podle § 18 odst. 1 s. ř. s. je předpokladem pro přijetí zásadního usnesení skutečnost, že senát Nejvyššího správního při svém rozhodování dospěje opětovně k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru o téže právní otázce, o něž se opírá rozhodnutí správního orgánu. Za této situace může senát předložit tuto právní otázku rozšířenému senátu k posouzení. Teprve poté, pokud by se rozšířený senát usnesl na právním názoru shodném s dosavadní rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu, přijme jej jako zásadní usnesení. Senát, rozhodující v této věci, však podmínky k předložení rozšířenému senátu k přijetí zásadního usnesení neshledal, neboť s postupem správního orgánu v daném případě souhlasí. Požadavku stěžovatele tak nebylo možno vyhovět.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvod, na základě kterého by měl krajský soud dospět k závěru, že je zákon o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem, a věc měl předložit Ústavnímu soudu, ve smyslu kasační námitky stěžovatele. Zákon o silničním provozu stanoví zvláštní podmínku prokázání totožnosti v podobě přiložení platného dokladu totožnosti k žádosti o vydání řidičského průkazu. Nejvyšší správní soud neshledal tento požadavek v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Nejvyšší správní soud z obsahu kasačních námitek nezjistil konkrétní důvody, na základě kterých stěžovatel tvrdil, že správní orgány porušily čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a krajský soud porušil čl. 90 Ústavy České republiky. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, v čem stěžovatel porušení těchto článků spatřoval.

S ohledem na námitku stěžovatele, že přístup krajského soudu byl od počátku rozporný, když soud od stěžovatele nevyžadoval předložení platného dokladu totožnosti pro ověření jeho totožnosti s tím, že je mu jeho identita známa, ale v rozsudku trval na podmínce předložení platného dokladu totožnosti k žádosti o vydání řidičského průkazu, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené. Na rozdíl od zákona o silničním provozu, který obsahuje v ustanovení § 109 odst. 8 písm. a) podmínku přiložení dokladu totožnosti, neobsahují procesní předpisy upravující vedení soudního řízení před správními soudy obligatorní požadavek předložení platného dokladu totožnosti. V přístupu soudu proto nelze shledávat žádný rozpor, neboť stěžovatel byl soudu znám z úřední činnosti a nebylo třeba jeho totožnost dále zjišťovat.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu a rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení. Nezjistil ani obecně namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ani vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu